

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XXXVIII.

V Ljubljani, 3. mal. travna 1885.

List 14.

Velikonočna.

Hvaležen, vnetega sercá,
Zapoj kristjan: Alélujá!
Zveličarju preljubemu,
Častito z groba vstalemu!

Da naše grehe je opral,
Prelil je Kri, življenje dal.
Odrpè da zopet nam nebó,
Zdaj vstal je prečastitljivo.

Iz lastne Božje on močí
Temino groba zapustí,
Navdá s plahoto stražnike,
Osramotí sovražnike.

On s smertjo zmaga smertno noč,
Z vstajenjem pa peklensko moč;
Trohnobi, zlobi vzame strup,
Človeku dá presladki up!

Oh up! da vstal boš kakor On,
Preselil v rajski se Sijón,
Tam z Njim na veke kraljeval,
Če zvest Mu bodeš le ostal.

Zato prepevaj, o kristjan!
Zveličarju v ljubezni vdan,
Hvaležno vnetega serca
Zahvalo, čast, Aleluja!

Radoslav.

Premišljevanje in molitve za vse stanovce.

(Dalje).

Jezuvo terpljenje.

a) Na telesu.

Jezus, naš Odrešenik, ni samo zato terpel in umerl, da nas je večnega pogubljenja odrešil, ampak tudi zato, da je nam zgled dal, kako se nam je v terpljenji in v nadlogah, v boleznih in smerti obnašati. Tako namreč piše sv. Peter. (1. Pet. 2, 21.) Kristus je tudi za nas

terpel in vam zapustil zgled, da hodite po njegovih stopinjah! — Ker je pa Jezus imel pravo in resnično človeško dušo, je tudi na obojem, na duši in na telesu terpel.

Premišlujmo najpred Jezusovo terpljenje na telesu! Jezus je le 33 let na zemlji živel; vendar pa je bilo to njegovo življenje nepretergana versta vsakoršnih nadlog, bolečin in težav. Od svojega rojstva v Betlehemskem hlevu pa do smerti na križu je okušal vso grenkost pozemeljskega življenja in je kupo terpljenja, katero mu je nebeški Oče odločil, do zadnje kaplje izpil. — On terpi že pri svojem rojstvu, ko v taki revščini pride na svet; On terpi že osmi dan po rojstvu, ko je po postavi obrezanju podveržen; On terpi na svojem begu v Egipt, terpi v egiptovski deželi in terpi na poti v domačo deželo. — In če tudi nam sv. evangelisti nič ne sporočajo od njegovega življenja v nazarenski hišici, vendar smemo misliti in terditi, da je tudi tu marsikaj pomanjkanja, marsiktero britkost prestal, da mu ni noben dan minul brez terpljenja. Saj vemo, da če mu drugi niso terpljenja nakladali, si ga je gotovo sam naložil z radovoljnim postom in vsakoršnim zatajevanjem. Najhujši terpljenje pa je prestal zadnji dan svojega življenja. Če ga že premišlujemo na Oljaki gori, ko kervavi pot poti; ali na Kajfovem dvorišču, ko je tepen in zapljuvan; na Pilatovem dvorišču, ko je do kosti bičan in s ternjem kronan; ali če ga spremljamo po križevem potu in štejeemo njegove padce in mnoge udarce, ali če ga gledamo na gori Kalvariji, ko ga na križ pribijajo, na križu povzdignejo, na križu visečega: kaj zamoremo k temu družega reči, kakor, da je Jezus zares „mož bolečin“, in da je po pravici smel z besedami preroka Jeremija na križevem potu in s križa tožiti in zdihovati: O vi vsi, ki memu greste po potu, pomislite in glejte, če je kaka bolečina, kakor moja bolečina! (Jer. Žal. pesmi 1, 12.)

Zdaj pa se vprašajmo, kaj nas Jezusovo terpljenje uči?

1. Nas uči, da terpljenje ni greh, ampak le pokora in kazen za greh. Greh mora res strašna reč biti, ker mora sam Sin Božji toliko za greh terpeti! Če tudi je nebeški Oče Jezusa, svojega Sina čez vse ljubil, ga je vendar vse kazni in neizrečenega terpljenja vrednega spoznal, ko ga je videl obloženega z grehi celega sveta! Greh, edini greh je tedaj tako gerdo z našim

Jezusom ravnal, greh ga je bičal, s ternjem kronal in na križ pribil! Če to dobro pomislimo, kako bi zamogli še greh ljubiti? Ako imamo le količkaj ljubezni do Jezusa, kako bi ga mogli še kdaj s kakšnim grehom žaliti? In če nas pogled na terpečega in umirajočega Jezusa s studom in žalostjo nad grehom ne napolni, ktera reč nas bo potem še od greha odvrčala?

2. Drugič se pa iz Jezusovega terpljenja tudi učimo, da se britkosti in težav, terpljenja in bolečin preveč braniti ne smemo. Če je Jezus, ki ni greha storil, tolikanj terpel; ali se bomo mar mi terpljenja nezmerno branili, ki smo tolikrat in tako zelo grešili? ali nam ne bo terpljenje v nekem pomenu še le zaželjeno, da moremo tako vsaj nekoliko se spokoriti in že tu na zemlji zadostovati?

3. Tretjič je pa terpljenje najgotovši znamenje, da nas Bog ljubi. Kterega je pač nebeški Oče bolj ljubil, kakor svojega edinorojenega Sina, od kterega sam pravi, da ima vse dopadaje nad njim? Kterega pa je tudi bolj tepel in pokoril, kakor ravno tega preljubeznjivega Sina? Toraj je res, kakor sv. apostelj govori, da Bog tistega pokori, kterega ljubi, in da tepe vsacega otroka, kterega sprejme (Heb. 12, 6.) S tem tedaj, da nas Bog s terpljenjem obiskuje, nam kaže svojo ljubezen, ker nas s tem hoče od ljubezni do časnega odverniti in toliko gotovši zveličati!

4. Četrtič se iz Jezusovega terpljenja tudi učimo, da je terpljenje najgotovši pot k zveličanju. Jezus sam pravi dvema učencema: Ali ni moral Kristus terpeti in tako iti v svoje veličastvo! (Luk. 24, 26.) In sv. Tomaž Kempčan govori, da je pot terpljenja najgotovši pot k zveličanju. Ko bi bila kakšna druga varniši pot, bi jo bil nam gotovo pokazal, tako pa je po križevem potu pred nami šel. — Kadar smo tedaj s križem in terpljenjem obloženi, takrat smo še najbolj Kristusu podobni. To pa je ravno naš namen, pa tudi naša čast, in naš dobiček. Zakaj če z Jezusom zdaj terpimo, bomo tudi ž njim poveljani! (Rom. 8, 17.)

Po tem zgledu so se res tudi vsi pravi učenci Jezusovi ravnali, terpljenja se niso branili, ampak z veseljem so največi težave prenašali in tako po križevem potu za Jezusom hodili. Aposteljni so se še veselili, da so zamogli zavoljo Jezusovega imena kaj terpeti. In sv. Pavel sam našteva, kako se moramo služabnike Kristusove skazovati v velikem poterpljenji, v nadlogah, v potrebah, v stiskah, v ranah, v ječah, v puntih, v trudih, v čuvanjih, v postih itd. (2. Kor. 6, 6.) Moč pa, da so zamogli vse najhujši bolečine in tudi strašno smert z voljo in vdanostjo prenašati, so zajemali v premišljevanji Kristusovega terpljenja. Sv. Križ in njega zveličanski nauk, to jim je bilo vedno v mislih, vedno na jeziku. — Ko so sv. Filipa Benicija vprašali, kje tako učenost zajema, je pokazal na britko matro. To, je rekel, je moja knjiga, v kateri se učim prave modrosti, v kateri nahajam tudi najslajši tolažbo in vedno pomoč!

Molitev.

O Jezus, zahvalim se Ti za Tvojo veliko ljubezen, da si hotel zame ubozega grešnika toliko terpeti! Zahvalim se Ti pa tudi za prelepi nauk, kterega mi s svojim britkim terpljenjem daješ! Če Ti, ves nedolžni, toliko terpiš, kako bi se jest, velik grešnik, še terpljenja branil! Res, da terpljenje ni prijetno; ker pa vidim, da se drugače spokoriti in zadostiti ne morem, sem na vsako terpljenje pripravljen. Kadar me bo nebeški Oče z nadlogami obiskal, hočem šibo hvaležno poljubiti, ktera me po zasluženji tepe, zraven pa misliti, da me Bog s terpljenjem k sebi kliče in vabi, da bi se v časni sreči ne pogubil. In ravno zato, ker tudi vem in me Ti tako učiš, da brez terpljenja v nebesa ne morem,

ravno zato se nočem nikdar več v terpljenji, v težavah pritoževati, godernjati in obupovati; ampak po Tvojem in Tvojih svetnikov zgledu hočem stanovitno in voljno tukaj terpeti, da bom potem tudi tam s Tabo poveljčan. Amen.

Križev pot.

(Konec.)

Še nekoliko o križcih z odpustki križevega pota. — Pri tacih križcih, kakor smo jih poslednjič popisovali, ni potreba, da bi se blagoslovljali posebej za rabo določene osebe, temuč veljavno se zamorejo blagosloviti tudi sploh, predno se tej ali tej osebi izročé, ter vsak, ki taki križec pervikrat v lastno rabo prejme, zamore tudi odpustke z njim sklenjene prejemati.

Na té odpustke križevega pota se zamorejo blagosloviti tudi taki križci s Kristusovim životom, kateri so blagoslovljeni že za druge odpustke. Še celo z enim samim blagoslovom se zamorejo s takim križcem razni odpustki skleniti, ako namreč ima blagoslovljevalec potrebno oblast.

Ker se ti odpustki ne sklenejo s križem, ampak le samo Zveličarjevo podobo (telesom), ki je na križu, zato se taka podoba lahko predene z enega križa na drugega, ne da bi zato zgubila odpustke.

Po določilu papeža Aleksandra VII od 6. svečana 1657 blagoslov molkov, križev itd., torej zarad enakih vzrokov tudi teh križev, ne more prestopiti na drugo osebo, temuč veljá le za uno, za katero je bil podeljen odpustek ali kateri je bil križec na prvo dan. Take reči se tudi ne morejo drugim posoditi, n. pr. tistemu, ki predmóli (naprej moli); ker če se to zgodi, reč zgubi podeljene odpustke. (Brez dvoma je po takem potu brez števila blagoslovljenih reči iz nevednosti ljudi odpustke davno že zgubilo). Pomniti je torej: kdor dá kako reč za odpustke blagosloviti, jo mora le sam rabiti, sicer se zgubijo podeljeni odpustki. Gotovo so papeži dali to prepoved iz važnih vzrokov, da bi se z blagoslovljenimi rečmi kake zlorabe ne godile.

Po določilu 4. rožnika 1721 in po poznejših vredbah sv. odbora za odpustke je pod kaznijo zgube odpustkov terdo prepovedano že blagoslovljene reči očitno ali zasebno (privatno) prodajati ali kakor koli menjati. Sv. zbor za odpustke je bil prašan: če tisti, ki kupi križev, svetinjic itd., da jih bo delil potlej, ko so blagoslovljene z odpustki, smé brez zadolženja ali zgube odpustkov od kupovalcev cenó za to reč zahtevati. Odgovoril pa je sv. zbor, da ne. V tem pa, kakor je videti, ni zapopadeno to, ako kdo drugemu naročí, da naj mu kupi križec, svetinjo itd. in dá blagoslovit. V tem primerljeju namreč ni nikakoršno kupčevanje, ako se unemu poverne, kar je dal za naročeno reč.

Iz tega je jasno, da kadar kdo na božji poti, na sejmu, v štacuni kupi kak molek, svetinjo, križ itd., tiste reči še niso blagoslovljene, temveč mora take reči dati blagoslovit, ako želi blagoslovljene imeti. Nič tedaj ne pomaga, ako prodajalec zaterjuje, da to je bilo tam in tam blagoslovljeno. Zato imajo marsikteri duhovni pastirji iz Rima privoljenje, da smejo svetinje, podobe, roženkrance itd. blagoslavljati. Večidel dobijo tako oblast na pet let; potlej morajo v novo prositi.

Poštenost božji blagoslov budi.

V okraju Jorkširu (Yorkshire) na Angleškem živel je mlad mož Tom Bird s svojo ženo. Tom si je vzel v najem nekaj zemljišča.

Bila je jesen. Vsejana ozima pšenica je ravno začela kaliti, bilo je videti, da bode pridelal obilo žita. Znesek, katerega bi izkupil za pšenico, bi zadostoval za najemnino, in drugi pridelki bi bili vsi njegovi. Ravno je o tem neki večer svoji ženi pripovedoval. Čez noč je pa sneg zapadel. Tomov sosed je bil grof Fic-William po imenu, kateri je bil zelo bogat in strasten lovec.

Druzega dne je povabil grof 30 gostov na lov.

Ne, da bi bil kaj vprašal, je grof dopustil, da so se njegovi gosti zbirali na Tomovem polju, kjer je imel le-ta pšenico sejano. Jezdili so po polji sem ter tje.

Ker je Tom zaslišal šum in glas lovskih rogov, stopil je iz hiše in groza ga spreleti, ko zagleda jezdece, katerih je bilo blizo 70, jezdit po njegovem polji. Ti tedaj naj bi njegovo upanje razdjali in bogato žetev, kakoršno si je obetal, vso uničili.

Bled od strahu in nevolje stopil je pred grofa in ga vprašal dostojno in mirno, zakaj mu kaj tacega stori?

Grof se je tega prestrašil in se opravičeval, da se je to zgodilo v nevednosti. Rekel je, da hoče škodo povrniti, naj le pové, koliko odškodnine zahteva.

Ker pa Tom ni vedel, koliko bi škoda znašala, prišel je v zadrego. Zelo vstreženo je bilo grofu in Tomu, da je prišel ravno sedaj mimo star možiček, kateri je to reč umel.

Ali si zadovoljen, ako ta mož škodo oceni? praša grof Toma.

Ker je bil Tom s tem zadovoljen, poklicali so moža in mu rekli, da naj pové, koliko bi bilo škode. Ta je šel po polji sem ter tje, ga je ogledal in potem rekel, da je najmanj 500 gld. škode.

Ne da bi kaj rekel, grof dá Tomu 500 gld. in odjezdi potem na lov, ne da bi se ozerl.

Tom se je ustrašil, ker mu je grof dal toliko denarja in reče možu: „Vi ste gotovo več povedali, kakor je res škode.“

Ta se zasmaja in reče: „Če ti ni prav, pa daj denar nazaj in terpi škodo. Grof lahko plača, ti boš pa tudi denar lahko porabil. Ne bodi neumen, Tom! Ako bi ga bil šel ti k sodnji tožit, bi ga gotovo več stalo, kajti razen odškodnine bi moral plačati še kazen. Nato je mož pozdravil Toma in odšel.

Tom pa ni bil nikakor zadovoljen s tem, ker mislil je, da mu je grof preveč dal. Misli si: „Bodem počakal, da bode žetev, potem bom lahko videl, koliko bi bilo škode.“

Zima je minula. Tomova pšenica je začela dobro rasti, in tako je napredovala, da si Tom še kaj tacega sanjal ni. Žetev je pokazala, da škode ni imel prav nič. Denar, katerega je dobil za pšenico, je porabil za najemnino. Ni bilo srečnejih ljudi kakor Tom in njegova žena.

V jeseni prišel je zopet grof na svoje posestvo, da bi hodil na lov. Koj drugi dan se podá Tom k njemu.

Ker je bil grof že vse pozabil, ni vedel, kaj hoče Tom Bird, katerega mu je naznanil njegov služabnik. Vendar ukaže, naj mož pride. Ko zagleda grof Toma, se precej spomni lanske jeseni in pravi: „A, dragi mož, ti si gotovo prišel povedat, da je tvoja škoda večji, kakor jo je oni mož cenil. Prav žal mi je bilo, da sem pustil, da so ti polje tako pohodili, ker potem mi je nekdo povedal, da si še le začel kmetovati na svoje. Le povej, koliko hočeš še imeti? Jaz sem ti prav hvaležen, da me nisi sodnji naznanil.“

Tom mu pa odgovori na to: „Nisem prišel, da bi še več zahteval, ampak da vam dam nazaj onih 500 gld., katere ste mi dali, kajti še le o žetvi se je poka-

zalo, da ni bilo škode, ker v onih krajih, v katerih so konji najbolj razhodili, bila je najbogatejša pšenica.

Zaradi denarja, katerega sem po krivici od vas prejel, mi ni dala vest miru. Še le sedaj, ko ga vam nazaj dam, bodem zadovoljno živel.“

Globoko ginjen je poslušal grof Toma in ga naposled vprašal: Ali imaš kaj otrok?

„Enega sina“, odgovori mu na to Tom prav vesel.

„Bog ti ga ohrani“, rekel je na to grof, ker škoda bi bilo, da bi taki poštenjak ne imel otrok, katerim bi dajal svoje nauke.“ Potem pravi nadalje: „Denar naj bode le tvoj, in za plačilo tvoje poštenosti ti pridam še 500 gld. Daj ta denar potem na obresti, in ko bode tvoj sin dorastel, daj mu jih za doto; povej mu pa, od kod so in kako si jih dobil.“

Tom pa vendar ni hotel denarja vzeti; dokler ga grof ni k temu prisilil.

Čast poštemu Tomu in blagemu grofu!

Tomov sin dobil je lepo doto, še lepša pa je bila ta, katero mu je oče dal, namreč: „Bodi vedno pošten!“

Čeravno se redko prigodi, da bi dobili za poštenje tako plačilo na svetu, vedno pa Bog plača pošteno serce!

Oznanjenje Marije Device.

Veseli radostna se danes, o duša!
Že angelj Gospodov na zemljo se spuša;
Kar Bog je po grehu obljubil že Evi,
Oznanil Mariji je Gabriel Devi.

Ne boj se Marija, ki gnade si polna!
Ji reče poslanec, ustraši se ona;
Spočela boš Sina, ostala devica,
On kralj bo mogočen, ti mati kraljica.

Oh sprejmi Marija, ponudbo veselo!
Čeravno bo Dete na križu viselo,
Saj sklenil že davno je Oče nebeški,
Da Jagnje umorjeno za greh bo človeški.

O duša sirotna, v grehe vkovana,
Veseli se danes, Marija vsa vdana
V ponudbo privoli in mati postane,
Da tebi bo s Sinom ozdravila rane.

Beseda zdaj Božja meso je postala,
Ko Bog je in človek z ljudmi stanovala;
Skrivnost pač velika, častita, prekrasna,
Po smerti v nebesih ko solnce nam jasna!

O duša keršanska, vesela prepevaj!
Marijo slaviti se vedno ogrevaj;
Saj ona spočela, rodila je Sina,
Ki reši pogina, zveliča terpina.

O živi Marija in zri na sirote —
Po tebi nam daje Bog svoje dobrote!
O k tebi zdihujemo v solzni dolini;
Usmili se Mati nas, tvoji smo sini.

So naše težave kaj dobro ti znane;
Pekoče, oh Mati, za dušo so rane;
Če ti nas ne rešiš, smo reve zgubljeni,
Oj Mati preljuba v nebesa nas vzemi!

R-v-n.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz poreške škofije, 17. marca. (Konec.) Milg. škof ostane v cerkvi pri tihi maši, katero je bral vis. č. g. stolni prošt. Po maši pričela se je procesija; na čelu bratovščine, potem mestna godba, za njo mestni in deželni dostojanstveniki, deputacije, duhovščina z mil. g. škofom, politične oblasti itd.

Dospevši procesija do krasno ovenčanega paviljona (šotornice) pri vhodu v glavno mestno ulico, razversti se okolo paviljona, na stopi na sredi mil. g. škof, kjer ga mestni župan ogovori nekako tako-le:

Čudotvorno delo umetnosti, živi spominek slave in vere naših pradedov! Trinajst stoletij se že dviguješ tu veličastno, ti stavba, katero je Evfrazij postavil na ostan-kih poganskega tempeljna, oni slavni sedež, kteremu so bile vedno geslo besede: mir in ljubezen. Isti sedež, na kterem je sedelo do danes 74 prelatov, oddajemo danes Vam, presvetli Monsignor. A poprej, kot ga vzamete v oblast, blagovolite sprejeti obljube in čestitanja tega ljudstva, katero Vas je tako težko pričakovalo. — Govoril je še dosti, pa za naše bralce ni tako zanimivo.

Končavši župan svoj govor, odgovori mil. g. škof s podobnimi besedami: Jest se ne morem drugače zahvaliti, nego z derhtečim glasom blag. g. županu za njegove prijazne besede. Jaz se predstavljam škofiji poreški kakor pastir in učenik, ves navdan z mislimi in nameni, ktere sv. cerkev zahteva od vsakega škofa. Poslan sem od Boga po njegovih posrednikih na zemlji, sv. Očeta in presv. cesarja sprejet staro poreško stolic, naslednik 74 slavnim škofom. Skerbeti hočem, da se sv. vera, ktera je toliko let tu neomadežano cvetela, ohrani in se vterdi. Spominjajoč se besedi sv. Pavla: vera naša se oznanuje po vsem svetu, želim, da bi se zedinili vsi, jest, duhovstvo in narod, da bi zamogli v sv. veri prav živeti, natančno spolnovati zapovedi, one zapovedi miru in ljubezni, ktere so tako potrebne svetu. Da bi se v kratkem ime vere mesta Poreča razširilo tudi na zunaj, tako, da bi se od Porečanov moglo reči, kakor se je reklo od starih Rimljanov: Vera vaša se oznanuje vsemu svetu. To gorečo željo sem hotel izraziti v tem slovesnem trenutku, s tem upanjem sem hotel napraviti slovesen vhod v slavno baziliko.

Potem se razversti v novič procesija, ter se pomika med godbo do velike cerkve. Ko stopi škof v cerkev, se zapoje „Te Deum“, kterega so potem dobro zveršili pevci in orkester. Po odpetem „Te Deum“ stopi na prižnico škofijski kancelar in bere imenovanje škofovo od cesarja in potem papeževe bule.

Zatem ogovori mil. g. škofa pred vel. oltarjem kapitelški vikar v latinskem jeziku, na kar mu škof takisto v latinskem odgovori. Ob eni popoldne je bila končana slovesnost.

Ob dveh popoldne je bil obed v škofijski palači, kterega se je vdeležilo okolo 40 oseb. Napivalo se je, kakor je pri takih slavnostih navada, sv. Očetu, presvitl. cesarju in novemu škofu.

Zvečer pak je bilo vse mesto lepo razsvitljeno. Bralno društvo „casino“ priredilo je akademijo škofu na čast, kamor so bili povabljeni tudi drugi duhovniki in dostojanstveniki.

Po dokončani akademiji spremijo gospodje mil. g. škofa po mestu, koder so goreli umetalni ognji; kamor koli se je prikazal, ga je ljudstvo na glas pozdravljalo.

In tako se je doveršila slovesnost v Poreči, a po veliki noči bo ista slovesnost v Pulji.

Mi pa želimo novemu pastirju, da bi mnogo let modro vladal svojo škofijo po zgledu svojih prednikov.

Bog mu daj svoj blagoslov, da bi si pridobil novih in pobožnih duhovnikov, ker težko je gledati škofu, kako njegove ovčice begajo sem ter tje, ker nimajo svojih pastirjev. V ta namen pomози Bog in z Njegovo pomočjo previdnost škofova. Na mnoga leta!

Iz Poreča nam je došel prelep nastopni pastirski list novega milgsp. škofa Ivana Kerstnika. Na čelu stoji pomenljiv rek: „Kerščanin mi je ime, Katolik prezime“ (Kristjan mi je ime, katoličan pa priimek). (Sv. Tacijan, l. do Sempronija.) Potem pričinja:

O slovesnem trenutku, ko sem Vam, častiti bratje in premili sinovi, prvi pot odmenil govoriti, se mi v mislih snujejo besede Jeremija preroka, s kterimi se je hotel ogniti in rešiti velikega poslanja, za katero ga je bil Gospod odločil. Bilo pa je poslanje, da naj čuje nad narodi in kraljestvi, podira in razsipa, sadi in zida. Lej, postavim te danes nad narodi in cesarstvi, da iztrebljuj in podiraj, zatiraj in razsipuj, pa zidaj in sadi. (Jer. 1, 10.)

Pa kaj je odgovoril prerok, kadar mu je bila naložena tolikanj obširna in težka dolžnost? Jecljajoč je skušal izmuzniti se tako težkemu bremenu: A, a, a, Gospod Bog, glej, ne znam govoriti, ker sem dete. (Jer. 1, 6.) Te besede so mi ravno zdaj v mislih, le-té me priganjajo, da Vam govorim z derhtečim glasom. Ker so vselej dozdej, ko sem brevir molil, name učinile vtis, bodi si, ker so zelo naravne in priproste, ali ker sem v njih našel — djal bi — svojo podobo, Vam povém, da v tem slovesnem trenutku čutim vso njih moč, ter jih ponavljam v začetku svojega govora: A, a, a, Gospod Bog, glej, ne znam govoriti, ker sem dete. O Bog, naj bi tudi jaz imel srečo slišati iz tvojih ust tolažbo, s katero si se ponižal potolažiti derhtajočega preroka: Jaz ti bom sam povedal, kaj ti je govoriti, lej, djal sem besede svoje v tvoje usta. (Jer. 1, 9.)

Bil sem v opraviu kakor profesor v bogoslovji, ko so sv. Oče Leon XIII na predlog Nj. apostolskega Veličanstva blagovolili poteriditi in priznati me za škofa spoštovanih in starodavnih škofij Poreške in Puljske. Že prvi glas, kteri ni bil brez verjetnosti, da utegnem poklican biti na tako vzvišeno čast, me je silno pretresel, ves sem strepetal; ta moj trepet pa je došel do verhunca, ko je Bog Najvišji blagohotel v konzistoriju 13. listopada minulega leta poklicati me na tako visoko službo.

Zares, častni bratje in preljubi sinovi, odkrijem vam svoje serce in naznanjam vam svoj nemir in strah, kadar pomislim, kako težko je breme, kteremu se moram podvreči. Me mar ni morala prisiliti čast škofovska in njegov vzvišeni stan, težko breme, ktero bode stiskalo moje slabe rame, poznanje svojih prav slabih moči in k temu tehtnost in odgovornost za razne dolžnosti zedinjene z opravljanjem škofije, — me mar ni vse to moralo prisiliti, da iz globočine serca zakličem besede velikega vodnika Mojzesa, ko ga je bil Bog poklical, da naj rešenje prinese izvoljenemu ljudstvu. Kdo sem jest, da grem in izpeljem sinove Izraelove? Kdo sem jest in kako naj se s svojimi slabimi močmi lotim tako mučnega opravila?

Zares, samo pomisli, samo zanašanje, da to mora biti določilo tiste Previdnosti božje, ktero s čudovito blagostjo in močjo vse vravnava za svoj namen — krepko vodi od kraja do kraja, in z vsim blagovito razpolaga (Eksod 3.) —, samo to prepričanje, da je res božja volja, ki me je hotla, dasiravno nevrednega svojega hlapca, povzdigniti na to mesto, je bilo zmožno nadvladati v meni notranji boj, ki me je od tega odvrčal; samo to me je moglo prisiliti, da uklonim glavo pred voljo božjo in zatisnem oči pred svojo nesposobnostjo. Oh

res, moramo pripoznati, da so v resnici neizvedljive pota Gospodove, ko vidimo, kako on prav pogosto za velike poslanja zbira prav slabe sredstva, kar je slabo pred svetom, to je izbral Bog, da se s tim več pokaže in posije moč njegove brezkončne modrosti, dašse ne pohvali noben človek pred Bogom. Noben drugi, kakor ti sam, o Bog, zamoreš izvleči nprevrednega človeka iz prahu, da ga povelicaš, ti sam zamoreš rabiti tudi najslabše sredstvo, da svoje namene zveršiš.

Podveržem se torej velikemu poklicu ter pokladam vso nado in vsaktero upanje na pomoč in utjeho Gospoda našega Jezusa Kristusa, v čegar imenu tudi med vas pridem, sinovi predragi, da njega po svojih zmožnostih namestujem. K njemu tudi obračam svoje ponižne prošnje, da po priprošnji preblazene Marije Device in varhov teh škofij blagovoli podeliti mi razsvitljenje, ktero je On sam obetal aposteljnem in njih naslednikom, škofom vsih časov in krajev. Lejte, jest sem z vami vse dni do konca časa. (Mat. 18, 20.)

In zdaj ne vem, kako bi bolje stopil med vas, častiti bratje in preljubi sinovi, kakor z unim pozdravom, kateri je bil tolikanj priljubljen in vsakdanj najvišjemu pastirju duš, Jezusu Kristusu. Cerkev namreč bila je v začetku, začela se je vravnovati v mestu Jeruzalemu: kar nepreviduoma postane sirota in vdova, zgubivši glavo; ker Jezus se je bil vsled svoje smerti in terpljenja ločil od svoje čede. Toda vstal je in prikazal se je zopet ter utolažil s pozdravom mira vdovo cerkev v Jeruzalemu, ktero so namestovali aposteljni zbrani v obednici. — Ali tudi Ti, izvoljeni delež Jezusa Kristusa, tudi Ti škofija Poreško-Puljska, oblekla si bila žalno obleko vdovstva, ko si vsled prestavljenja premilega nam nadškofa v njem, svojem predragem zaročniku, zgubila svojo utjeho, svojo glavo. Sedaj pa pridem, da nadomeščam vsaj nekoliko to zgubo, in odmikajoč znamenja dolgega žalovanja Tebi pozdrav mirú zakličem. Mir vam. Mir božji bodi z vami, častni bratje, preljubi sinovi! Res da, ponavljam vam danes najslajši pozdrav, s katerim je pozdravil Odrešenik po svojem vstajenji učence: Mir bodi z vami!

(Dalje nasl.)

Dvanajstleten ubijavec! „Soča“ piše, kako sta se v Št. Roku pod Turnom dvanajst- in štirinajstleten deček pri igri sperla in je prvi družega tako udaril po glavi, da se je zgrudil na tla, in potem je razdraženi potepuh še stopil nanj in ga tako bil, da je revež dušo izdihnil!

In to je bilo v praznik Marije Device. Rado se zgodí, da ravno taki paglavci praznike skrunijo z raznimi igrami in potépanjem, ali celo z zanemarjanjem službe božje. Kako žalostni so nasledki take razuzdanosti. Molitev križevega pota v cerkvi po družih cerkvenih opravilih, doma branje koristnih in keršanskih bukev (ne pa zaljubljenih kvant) — h takim rečem budite mladino in najmanj ki je moč jo pustite v družino ali na posvetne veselice; potem se bojo otroci ložej nesreč obvarovali.

Rim. Sv. Oče Leon XIII, kakor naznanja „Oservatore Romano“, so cesarju Kineškemu pisali pismo, v katerem ga prosijo, da naj v sedanji vojski posebno v svoje varstvo vzame keršanske misijonarje in vernike v Kiu. Imajo pa toliko večje upanje, da njih beseda ne bode zastoj, ker so zvedeli, da je cesar sam že o začetku vojske s Francozi povelje dal, da se kristjanom ne smé nič žalega storiti, tudi celo misijonarjem iz Francoskega ne. V tem, pravijo sv. Oče, vsakdo vidi Tvoje pravičnost in človekoljubnost. Pismo pravi cesarju, da vsi misijonarji so poslani od papeža in od njega vsi prejemajo povelja in oblast, če tudi so iz najboljših raznoterih dežel in narodov, kar je tudi naravno,

ker oni učijo keršansko vero, ki je dana ne za eno ljudstvo, ampak za vse narode.

Sv. Oče skazujejo cesarju, da djanje oznanovalec sv. vere je tudi za državo silo koristno. Potem tudi omenjajo, koliko dobrega so katoliški mašniki iz Evrope že storili za Kineško državo, ker so pospeševali keršansko življenje, razširjali umetnost in védo, v čimur je olika narodov itd.

Upati je, da silna skerblijnost sv. Očeta tudi tukaj ne bo brez sadu. Grozovitosti, ki so katoličane v tej vojski že zadevale na Kitajskem, bi dale misliti, da je kineški cesar tega vzrok, pa kdo ne vé, koliko premore potuhnjenost „mardarinov“ (državnih ministrov in družih služabnikov in so se té reči utegnile zgoditi tudi zoper voljo kineškega vladarja).

Iz Bolonje nam je došel klic k vdeleževanju za pripravo mašniškemu jubileju (zlati maši) sv. Očeta Leona XIII, ki bode meseca grudna (dec.) 1887. Vabilo pravi: „Vsled sprožene misli stolnega središnega odbora je tukaj posebno poverenstvo za pripravo svečanosti o mašniškem jubileju sv. Očeta Leona XIII. Prepuščajoči posameznim škofijam in narodom skerb za preslavljenje te svečanosti derznemo se povabiti naj se z nami zedinijo v naslednjih točkah:

Da vsi molimo k Bogu za zmago sv. katoliške Cerkve in za dolgo življenje našega vladajočega papeža Leona XIII.

Da se gotovo napravi v Vatikanu razstava umetnij in drugih obertnih izdelkov na ta namen, da se podarijo Njih Svetosti.

Da se o tej priliki napravi romanje k grobu ss. aposteljnov Petra in Pavla itd.

Znane so nam priteznosti in nasprotja, s kakoršnimi bo oponiral nasprotni svet dobremu vspehu našega početja; torej se z vso gorečnostjo obračamo do katoliškega časništva, ki je mogočno in neogibno orodje za dober izid tacih početji. Djanje družbe se vterja in dopolnjuje s časniško sodelavnostjo.

Kar nas tiče, bomo zadevnim časnikom pošiljali po en iztis časnika našega odbora, ki ima skoro iziti pod napisom: „Il Giubileo Pontificale del S. P. Leone XIII.“

Za poverjenstvo:

Jean Acquaderni,
predsednik.

Rué Mazzini, N. 94 Bologne.

Sv. Jožef.

19. sušca praznovali smo god deviškega ženina preblazene Marije Device in rednika Jezusovega. Lepa navada je posvetiti celi mesec sušec češčenju sv. Jožefa. S tem pokažejo katoliški kristijani spoštovanje in zaupanje do moža, kateremu je nebeški Oče izročil v varstvo svojega edinorojenega Sina. Ker se pa devetdnevica ali celi mesec tudi drugekrati utegne darovati sv. Jožefu, zlasti ako kdo v veliki sili želí po njem pomoč dobiti, zato ne bo brez koristi, če tudi zdaj že po prazniku nekoliko o tem rečemo.

V sušcu ljudje kateri so na priprošnjo sv. Jožefa že kaj prejeli, utegnejo ponavljati iskreno zahvalo. Veliko ljudi se obrača do njega, ki je bil varh Jezusa Kristusa, kateri je začetnik vseh milost.

Ker je bil Jezus kot otrok in mladenič izročén sv. Jožefu, je razvidno, da mora sv. Jožef imeti posebno ljubezen do otrok in mladeničev, in da mu je njih izveličanje največja želja. Dobra misel je toraj, naj bi v tem mesecu, ali sploh v tednih po sv. Jožefu zlasti otroci, kateri bodo prejeli prvo sv. obhajilo, se prav goreče priporočevali sv. Jožefu, da bi jim izprosil mi-

losti za vredno pripravljane na „veliki dan“. V ta namen utegnejo vsaki dan moliti litanije k sv. Jožefu, ali pa tudi kako drugo molitev. Ako tudi imajo to presveto opravilo že belo nedeljo, kakor je navada po nekih krajih, letos lahko opravljajo še velikonočni teden to molitev in se tako pripravljajo o velikonočnih praznikih na prvo sv. Obhajilo.

Nadjati se smemo, da bode sv. Jožef takim otrokom obilo milosti izprosil, in da bode to velike važnosti za celo življenje. Stariši in botri jim pa ne morejo nič lepšega podati za pirhe, kakor če se vdeležujejo te njihove molitve k sv. Jožefu.

Za dijake in sploh šolsko mladino.

Posvečenje učenja na čast neomadežanega spočetja bl. Marije Device. Odpustkov 300 dni za enkrat na dan so podelili sv. Oče Leon XIII 18. novembra 1882 za naslednjo molitev:

„Pod tvojo brambo, o preljubljena Mati, in s klicanjem v skrivnost tvojega brezmadežnega Spočetja, hočem nadaljevati svoj uk in slovstveno delo; zaterdim pa, da najbolj v ta namen se hočem truditi, da pripomorem v razširjanje Božje slave in tvojega češenja.“

„Prosim Te tedaj, o preljubljena Mati, Sedež modrosti, dobrotno podpiraj moj trud; jest pa, kakor se spodobi, vdano in radovoljno obljubim, da kar koli bo od tod dobrega izviralo, za vse bodem tvoji priprošnji pri Bogu hvaležen. Amen.“

Vsi šolski dečki in mladenči tedaj se zamorejo omenjene dobrote vdeležiti po enkrat na dan, ako saj skesano in pobožno te molitev opravijo. Sprosil je te odpustke od sv. Očeta č. oče Frančišk Cassidy, S. J., vodnik kolegija v Windsor-u na Angleškem.

Te verstice si vsak lahko prepíše in dene listek v molitvene bukvice, da ima molitev o vsaki priliki pri roki.

Prihodnje leto.

Ljudje pravijo: kadar se le veliko o kaki reči govori, mora že nekaj na tem biti. O prihodnjem letu imajo že davno naslednje verstice, ki veljajo kod nekako zaganje:

Quando Marcus Pascha dabit,
Antonius pentecostabit,
Joannes Corpus Christi adorabit:
Totus mundus Vae clamabit.

To bi se reklo:

Kadar bo sv. Marka velikonočeval,
Sv. Anton binkoštoval,
Sv. Janez molil S. R. Telo:
Takrat gorjé svet klical bo.

To napovedovanje pripisujejo nekemu Nostradamus-u. Zgodile se bodo te stikanja praznikov prihodnje leto 1886. Kakošno bo to leto, to je le Bogu znano. Sedanje brezverstvo, pobijanje med ljudmi, popivanje špiritnega žganja in pa rogovilski duh ne kaže dobrega. Sicer pa so tudi l. 1734 ti prazniki skupaj zadeli; vender svet še stoji. Pa še več. Nostradamus, kar je iz enega dunajskih listov pobral tudi že baltimorski katol. tednik, je bil rojen l. 1503 in umerl je 2. rožnika 1566, in to strinjenje praznikov tedaj se je namerilo ravno v njegovih dnevih, namreč l. 1546 je sv. Marka zadel na veliko noč. Kdo vé, če ni Nostradamus ravno za tisto leto prerokoval, pa slabo zadel? Pa tudi l. 1666 je bilo tako. Še pred Nostradamus-om se je ravno to zgodilo v letih 1204 in 1451. Kar tedaj se petkrat poprej ni svetu pripetilo, se zaupljivo tudi zdaj še ne bo. Sicer pa, kakor smo v začetku omenili: znamenja so dosti slabe, in tudi za zdaj veljá: „Parati estote!“ — Pripravljani bodite!

O sabota — dan mirú!

O sabota, dan mirú!
Ti zavét po valnem boju,
Rán zdravnik in vir hladú,
Tolažilo mukam, znoju!
Trudni život Jagojeta
Zdaj počiva pred mučili;
Vert Getzeman, Golgata,
Gabata — ste se zgbili!

Dan mirú! — glej, Jožefov
Grob, kak milo luč izliva;
S križa snét, sovražnikov
Rešen, Jezus tu počiva;
Zvitek snét Mu je bodéc,
Sulica Ga ne predira,
Žebli, vaša ost Mu več
Rán prebritkih ne odpira!

Dan mirú: nemila smert,
Pekel, zloba, strast miruje;
Tiho ljubih zbor potert
Joka, mojstra obžaluje.
Tiho sika sterti zmaj,
Tiho kesa solza teče,
Tiho k slavi Božji zdaj
Vžiga serce se ljubeče!

Dan mirú! me strasti
Vari in posvetne vse zmote;
Tihi grob pokrij ti me,
Brani me slepote.
In ko ték bo dokončan,
Bojev, skušnje in terpljenja,
Daj mi mir, sabotni dan —
Do častitega vstajenja!

Radoslav.

Razgled po svetu.

Na Dunaju je 27. sušca po prejetih ss. zakramentih umerl kardinal nadškof praški Miroslav Janez Jožef Celestin knez Schwarzenberg v 76. letu svojega življenja. Umerl je, kakor poslednja volja kaže, brez znatnega premoženja, ker je skoro vse prihodke izdajal ubožnim in za dobre namene. Edina večí avota v testamentu je 5000 gld. za stolno cerkev v Pragi. V njegovem poslopji je še tisto pohišje, katero je pred 35 leti prevzel po nadškofu bar. Šrenku; le nekatere podobe imajo viši ceno. Bil je blizo 36 let nadškof v Pragi: kardinalško čast je vžival 43 let in 2 mesca. Bil je apostelj. Bog mu daj večni mir. Mertvaške molitve so bile med velikimi slovesnostmi opravljene 30. u. m. v cerkvi sv. Avguština na Dunaju, potem je bil preslavni merlič prepeljan v Prago, kjer ima počivati.

Rimsko. Sv. Oče so 20. svečana obhajali sedemletnico, odkar so bili izvoljeni. O tej priliki so rimske reveže bogato obdarovali. 3. sušca je bila sedemletnica njihovega kronanja.

Koliko grenkega so morali doživeti! Koliko so že doveršili v tem času, smo že omenili drugi pot. Kakor kamneni kažipoti stojé in kažejo njihove okrožnice, katero pot so hodili. Z bistrim očesom spozná njihov duh — „luč z neba“ — kužne naše čase in sredstva proti tej bolezni. Oni vidijo male, pa toliko bolj reči velike važnosti; povsod boljšajo, obnavljajo, da se Cerkev skazuje čista in brez madeža, kakor vredna nevesta Božjega Sinu. Celó do Kineškega cesarja so se pismeno

obrnili in mu priporočali v brambo ondotne katoliške vernike. Bog jih ohrani sveti Cerkvi poglavarja še večkrat sedem let.

V Pariz je došel te dni francoski misijonar, kateri je prišel iz zahodnje Indije. Le-ta pripoveduje strašne reči o maliku „Vodu“, ali kako kače po božje časté tamošnji zamorci. S pomočjo nekega prijatelja je prišel neki dan k njihovi malikovavski službi, kjer so darovali nedolžno dete, katero so imenovali „ovna brez rog“. Ker so pa misijonarja spoznali, je komaj rešil življenje s tem, da je hitro pobegnil.

Prusko. V Pruskem deželnem zboru imajo katoličani vedno borbo z nasprotno vlado. Pa se tudi katoličanje moško branijo. V zasedanji 16. sušca je bil kultusminister, kakor piše „Missbl.“, tako zdelan, da bi v vsaki drugi vstavni državi moral odstopiti, ako bi se mu taka pripetila. Ta mož je namreč 24. svečana dosti razumljivo poljsko duhovstvo sumičil šuntanja. Posebej je rekel, da na željo kraljevo vvedeno cerkveno molitev za nemško državo so tako pre naredili, da se v nji ogiba vsega, kar koli bi kazalo na nemško državo in nemško domovino! 16. sušca pa je bil dan rešetanja in možje: bratanec Kulmskega škofa, kot poslanec iz Mavnic-a, dr. Stablenski, baron pl. Schorlemer-Alst in dr. Windhorst so kulturministru tako za nohte segali, da so se njegove natolcevanja skazale za popolnoma prazne in se razodele kot obrekovanja. Pri vsem tem mož ni očitno in pošteno svojih terditev preklical, temuč je govoril in govoril, pa nič povedal. Windhorst je potem po pravici opomnil, kako silno potrebno je, da bi v ministerstvu za bogočastje bil tudi zdaj katoliški oddelek, kakor bival je poprej.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prešetvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Dve osebi se v velikih potrebah in težavah priporočate za pomoč po goreči bratovski molitvi. — Že leto in dan hudo bolan mož za pomoč. — Vsem udom bratovšine se prav iskreno v molitev priporočam, da bi na prošnjo N. lj. G. presv. Serca, sv. Jožefa, sv. Antona Padvanskega in sv. Frančiška ljubi Bog velik nesrečo odvernili od mene in mojih bližnjih, ktera mi od zelo zdivjanega človeka preti, naj bi ga vsegamogočni Bog razsvetlil in spreobrnili. — Dve osebi za spoznanje. Uslišanje se naznani. — Odvernjenje neke krive prisege.

Zahvale.

Prav serčna zahvala naši ljubi Gospej presvetega Serca, sv. Jožefu, sv. Antonu Padv. in sv. Frančišku za spoznanje in odvernjenje neke krive prisege. M.

Na priporočevanje k N. lj. G. sem neprevidoma dobila tako službo, da sem zamogla k Šmarnicam hoditi, kar mi v prvi službi ni bilo dovoljeno. Češena bodi Naša ljuba Gospa presv. Serca. N.

Koledar za prihodnji teden:

6. mal. travna. Velikonočni ponedeljek. S. Celestin. 7. S. Herman Jožef. — 8. S. Albert (Vojteh). — 9. S. Marija Kleofa. — 10. S. Ezechiel prerok. — 11. S. Leon I. p.

Množenje bratovščine.

V bratovščino Naše ljube Gospé presvetega Serca Jezusovega se je pri ljubljanski podružnici tekoče leto (do konca marca) zapisalo novih udov 1001; prejšnjih udov bilo je 116.298, tedaj šteje ta bratovščina do danes po vseh slovenskih pokrajinah 117.299 udov. Res, lep in še vedno vesel naraščaj; a želeli je, da se naše ljudstvo s to tolikanj dobrotljivo, pa vendar tolikanj lahko bratovščino še bolj soznani. Brezštevilne res so milosti, dobrote, vsakoverstne tolažbe, ki se na skupne molitve dosejajo po nebes Kraljici.

Prav želeli je in živo prosimo, da bi čast. gg. duhovni bratovske zadeve, prošnje itd. vpletali v svoj pobožni Memento pri sv. maši. Za zdaj bodi posebno priporočeno, da bi v priprošnje vkljenili vs glavni namen: mladino in velikonočno sv. obhajilo, vsakdanji namen pa: vse nagle in neprevidene potrebe.

V Ljubljani dne 1. aprila 1885.

Za vodstvo bratovščine

M. Kolar,
tajnik.

Listek za raznoterosti.

Sv. Jožef, zavetnik občine. V Železnikih je ondotni občinski odbor v seji 27. marca t. l. (v praznik Žalostne Matere Božje) enoglasno izvolil v oziru na mnogoverstne tam vladajoče potrebe in težave za vse prihodnje čase sv. Jožefa kot posebnega pomočnika, varha in zavetnika ondotne občine, ter ob enem določil, naj se odslej vsako leto v tretjo nedeljo po Veliki noči kot v praznik Varstva sv. Jožefa skerbi, da se opravi ena sv. maša na občinske stroške za vse dušne in telesne potrebe ondotnih občanov.

Sv. maša v Pijevem semenišu. Morebiti je malo znano, da v kapeli Pijevišča v Rimu se vsak dan skoz leto opravi ena sv. maša za vse tiste, kateri sv. Rimski stol podpirajo z molitvijo, s pisanjem, z dobrotnimi darovi v sedanjih stiskah. Pij IX je l. 1856 to sveto mašo ustanovil za vse prihodnje čase.

25letnico svojega duhovskega stanu je 26. sušca v Frankobrodu obhajal znani dr. Jan. Janssen, slavni pisavec „Zgodovine nemškega naroda“.

Ara na dušo. Eden nemških listov piše: Ako hočeš biti Kristusov, derži se le keršanskega branja: z vsakim grošem pa, ki ga daš za slabe časnike, daješ satanu aro na svojo dušo.

Družbe katol. rokodelskih pomočnikov. Oziroma na encikliko sv. Očeta zoper kužljive rudečarske nauke je Monastirski škof na novo goreče priporočil skerbeti za družbe katol. rokodelskih pomočnikov; duhovni naj se vdeležujejo pri pospeševanju njih namena, pri njih podučevanju itd. Ondotna družba je imela sv. Jožefa dan skupno sv. Obhajilo, h kateremu se družniki pripravlajo z osemndnevnimi večernimi vajami itd. Družba je preteklo leto imela 409 pravih in 135 častnih družnikov; v svoji blagajnici ima čez 29.000 mark premoženja.

Pametna svatovšina. V Parizu je bila undan poroka lastnice več milijonov, amerikske gospodičine McKay-eve z rimskim knezom Ferd. Colonna-m. Poročal je papežev nuncij msr. di Rende v svoji kapeli. Pri vsih svojih milijonih je nevesta imela prav priprosto okinčanje. In s čim sta se ženina odkupila? Sta nemara ponočnjakom škafe vina plačevala, da bi se potlej klali

med soboj, kakor stekle risi? Kaj še! . . . Darovala sta za uboge v Parizu 50.000 frankov, za sv. Očeta 50.000 frankov, in za redovnike Jezusovega terpljenja 12.000 frankov.

Serafinski red šteje 145 Božjih služabnikov in služabnic, ktere sv. Cerkev časti za blažene in svetnike. Samo v Japoniji je bilo od l. 1617 do 1662 petinštirideset mučencev iz prvega in tretjega reda za Kristusa mučenih, kateri vsi so bili l. 1867 od Pija IX. prišteti med svetnike. Tudi sedanji sv. Oče so že nekterim iz tega reda cerkveno čiščenje določili.

Dve besedi mladini. Varite se pohujšanja! In veste, da pošterni bedaki so velik del še bolj spotikljivi v govorjenji, djanji in pisanji, kakor mladi. Pazite sami nase, da vas ne oplenijo dveh prvih dobrot: vere in čednosti. Ako ste teh dobrot oropani, ste oguljeni tudi dveh drugih dobrot: blagega miru in mladostne lepote. Vse je šlo. Sreča vaša je v črnem grobu. Mladina, čuj, mōli! Vari se volkov in volkulj!

Dobrotni darovi.

Za sv. Očeta: Čast. gosp. župnik Jan. Ev. Vovk iz Št. Jerneja 15 gld. — Št. Lenart nad Loko 14 gld. — Darovanje v Mavčičah 33 gld. 20 sol. — Od sv. Križa poleg Litije č. g. župnik J. Marolt 35 gld. — Č. gosp. žup. iz Mekin s farani 16 gl. — Iz Št. Rup. po č. g. žup. Al. Koširju nabirka 40 gld.; č. g. kaplan Fr. Gornik 5 gld. v pap. in 1 ces. cekin. — Stari Terg pri Ložu 20 gld. (1. mar.), in 35 gld. (28. mar.), skup 55 gld. po č. g. župniku Bl. Lenčeku. — Šentvid pri Zatični po č. g. župniku S. Jakliču 75 gld. (odd. v kn. šk. pis.). — Z Iga G. A. K. 5 gld. — Neimen. po č. g. A. Keržiču 1 gld. 50 sold. — Grofica Gabriela Auerspergova 1 gld. — Iz Štange po č. g. žup. 4 gld. 30 kr. — Žaljski far. po č. g. župniku Lovru Urbaniju 18 gld. 36 kr. — Po preč. g. dek. Andr. Drobniču v Šmariju 60 gld., že poprej 19 gld., tedaj skup 79 gld. — Sv. Lovrenc ob Tem. 16 gld. 74 kr. — Poljanica 5 gld. — Iz Loma A. Š. 6 gld. 55 kr. — Č. g. kat. A. Keržič 1 turško liro (velik cekin) v zlatu. — Neimenovana 1 vel. križavec. — Iz Žabnice po č. g. Lovru Rozmanu 42 gld. — Naklo po preč. g. župniku 15 gld. — Doberniče po č. g. župniku Jan. Karlinu 41 gld. — Harije po č. g. kuratu J. Škerjancu 6 gld. — Kristina Götz 1 gld. — Železniška ljudska šola pešlje sv. Očetu Leonu XIII kot mali velikonočni dar 3 gld. s prošnjo sv. blagoslova in pripočilom v Njihov pobožni spomin za mladino in učeništvo. — Č. g. prof. dr. Svetina 5 gld. — Darilo faranov v Kranjski gori po č. g. žup. Bl. Arteljnu 45 gl.

Za sv. Detinstvo: Iz Mavčič č. g. župnik M. Preželj 3 gld. 50 kr. — Iz Repenj po č. g. župn. Vodiškem 5 gld. — H. Turk 1 gld. — Iz Zlatopolja 24 sld. — Iz Zagradca č. g. žup. Ign. Vrančič 5 gld. — Čast. g. Fr. Perpar, duh. pomočnik v Trebnjem 5 gld. — M. Š. 1 gld.

Za študentovsko kuhinjo: „A-a!“ 1 gld. — C. g. žup. Jan. Eder 1 gld. — Č. g. kapl. Fr. Gornik 2 gld. — Neimenovan dobitnik 2 gld. — Z Gorenškega ? : 1 gl. 50 kr. — Č. g. kapl. Martin Malenšek 3 gld. — Preč. g. dekan Andr. Drobnič 5 gld. — Čast. g. župn. Mart. Lavrič 2 gld. — Č. g. Lovro Rozman 5 gld. — Preč. g. žup. Ant. Zarnik 2 gld. — Č. g. J. Škerjanec 1 gld. — Č. g. Ign. Vrančič župnik 2 gld. — Č. g. žup. Jan. Karlin 6 gld. 28 kr. (za pirhe). — Čast. g. župnik M. Lavrič 2 gld. — Č. g. žup. Marolt 2 gl.

Za potrebne cerkve naše škofije: Čast. g. župnik J. Marolt od sv. Križa 17 gld. — Iz Ajdovice 9 gld. — Rotija Gajala 20 sold. — S Šmartnega pred Kranjem 29 gld. — Iz Radeč pri Zidanem mostu 40 gld. — Z Beda 15 gld. 90 kr. — Iz Polja pri Ljubljani 21 gold. 70 kr. — S Kokre 5 gld. 80 kr. — Z Dobovca 5 gold. — Iz Nadanjega Sela 4 gld. — Župnija Unec 10 gold. — Št. Lenart nad Šk. Loko 10 gld. — Javorje nad Loko 6 gld. 37 kr. — Iz Žabnice po č. g. Lovru Rozmanu 8 gld. — Doberniče po č. g. župniku 4 gld. 72 kr. — Harije po č. g. J. Škerjancu 5 gld.

Za varhe božjega groba v Jeruzalemu: Iz Trebnega č. g. A. Nemeč 5 gld. 50 kr. — Iz Reteč 3 gld. 50 kr. — Iz Štange po č. g. župniku 1 gld. 30 kr. — Naklo 5 gl. — Iz Harij 1 gl. — Iz Št. Lovrenca po č. g. žup. A. Hočevarji 3 gld. 25 kr. — Iz Dobernič po č. g. žup. J. Karlinu 4 gld. 72 kr.

Za kapelo v Marijanišču: Č. g. župn. Jan. Ev. Vovk 5 gld. — Iz Mavčič č. g. župnik Mat. Preželj 5 gold. — Iz Harij č. g. Jan. Škerjanec 2 gld. — Neimenovan 200 gold.

Za bratovščino N. lj. Gospé presv. Serca idr.: M. 5 gld.

Za kapelo sv. Cirila: Č. g. žup. M. Saje 1 gld.

Za cerkev v Želimljah: G. A. K. 1 gld. — Z Gorenškega ? : 1 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Od sv. Lenarta nad Loko 1 gld. — Č. g. župn. M. Preželj 5 gld. 70 kr. — Po č. g. P. Jožefu 10 gld. — Iz Stare Oselice čast. g. žup. Mat. Lavrič 11 gld. — Č. g. Lov. Rozman 6 gl.

Za kak dober namen: Č. g. L. Rozman 5 gld. —

Za Cirila-Metodovo cerkev v Solunu: Č. g. župnik M. Saje 1 gld. — Čast. g. Ant. Koblar 3 gld.

Za najpotrebniše misijone: Čast. g. Rade Vlašič, žup. v Prezidu na Herv. 3 gld. — M. Turk 1 gld.

Za bandero nove cerkve Jezusovega presv. Serca: Prečast. g. kan. A. Zamejc 10 gld. — Neimn. 2 gl.

Popravki:

V 10. listu, pri darovih za Boh. cerkev, beri: Staroterška (namesto „Starobisterška“) fara. — V l. 13. v zbirkah za kap. v Mar., zbirka na Ježici, beri 10 gl. 30 kr. (namesto 20 gl. 39 kr.

Obomba. Pri darovih se najprej skerbno gleda, da vsak znesek pride v svojo blagajnico, kakor tudi, da se v „Danici“ prav naznani; ker je pa vender mogoče, da se pri tolikih in tako raznoterih darovih zgodi kaka pomota, torej smo hvaležni, ako se nam naznanijo take reči, ako bi utegnili biti kaj zmešanega, da se vrvnā. Težavno je tudi drobljenje in menjanje pri raznoterih poslanih darovih; zato nam delo močno olajšajo pošiljavci v zavitkih ali po selih, ako posamezne darove že razdeljene v posebne zavitke denejo, kakor marsikteri gg. imajo hvale vredno navado.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. J. Šl. v Šiv.: Zarad „Danice“ opravištvu naročeno. — G. A. K. Št. R.: Prav iskrena hvala za toliko dobroserčnost! Oziroma na željo g. G. bom prašali o priliki, mislim pa, da to se ne dá lahko doseči. Prav veselo praznike! — G. „Stud . . .“ č: Lepa hvala in pozdrav! Tudi omenjeni spis bi dobrodošel; prosimo. — G. B—c pri sv. Frančišku: Prav z veselili z drago podobo in že s prej poslanimi rečmi in dop. Zastran doželjenega se bode vidilo, kako in kaj. Pozdravljeni! — G. A—n na D.: Hvaležno prejeli; Bog plati s prav veselimi prazniki!

Prijateljem želimo na vso moč
Prav blago vsim veliko noč!